

EL POBLE: CATALA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
TALLERS, 54 PRINCIPAL

ANY XV - NUMERO 4592 - BARCELONA, DIJOUS, 4 DE ABRIL DE 1918 - UN NUMERO 5 CENTIMS

IMPRENTA I ESTEREOTIPIA
CARRER TAPIES, 8

LA COMUNICACIÓ AMB AMERICA

SITUACIÓ INTOLERABLE

Diverses veïes ens hem fet ressó del conflicte gravíssim, que s'ha produït amb la suspensió del tràfic marítim entre Espanya i les repúbliques americanes.

La situació s'esdevé tan greu i ve a complicar-se amb les incomprendibles perplexitats del govern d'Alcalá.

En les darreres hores el conflicte ha pres una granjeat creixent, i es de preveure una molt seriosa perturbació, si un acte de bon govern no posa fi a l'estat de coses que's manté amb motiu d'aquesta anomalia.

De Cadix, comuniquen que la incommuniació amb Amèrica, irroga perjudicis copiosos a les cases exportadores, han venut hi per la mateixa causa milers de treballadors sense feina. Anàlogues són les noves que arriben de Santander, Corunya i altres ports de la península, on l'entortallament de perllongar-se aquesta suspensió, començarà a sentir-se els efectes de la misèria.

Tot el que pugui dir-se en comentari d'aquests fets, no tindrà en cap manera el rebu de la impressió penosíssima que tot el poble deu sentir.

Les negligències, les addicions de sobirania, la passivitat diplomàtica, i altres raons que serien tant consuebles en elles mateixes com si fossin consignades aquí, no poden pas donar lloc a conseqüències d'altra mena.

No es d'ara el mal, ni es d'ara tampoc la vergonya i l'oprobri que estem passant.

L'andaina actual dels gabinets anteriors, la feblesa dels sentiments nacionals, la absoluta falta de preparació en tots els ordres afectats per les circumstàncies de la guerra, n'han fet del nostre poble una massa amorfa, insensible, menyspreable, n'han fet de la nostra nació un terreny abonat a tots els callegamens, a totes les indignitats, i a totes les conseqüències.

Aquesta crisi de transport i aquesta ratxa de tortallaments va ésser el regredir de molts hispanics; els governs es creuaven de braços mentre els productors es trobaven incomunicats amb els clients de fora, les subsistències s'escarrien i els obrers es quedaven sense feina.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

Res, absolutament res s'esdevé per a paliar seriosament les greus conseqüències del nostre poble: cada element productiu, cada factor del transport ha tirat pel seu cap, sense que el Govern els posés trava ni els aportés ajuda. L'Estat Espanyol, que tantes vegades ha abdicat de la seva sobirania internacional, s'ha inabilitat també constantment en els problemes d'ordre interior.

Avui la gairebé completa suspensió de les línies hispaniques i tot just la indignació comença a apuntar. El Govern, de totes maneres, impertinència en la seva alterosa tasca, esguarda seriosament les naus espanyoles ancorades per temps indefinit en els nostres ports.

Cal no desesperar, cal no deixar-se atur pel pessimisme, diuen els òrgans oficials del Govern.

El poble està en transe, senyors governamentals; solament el Govern no pot ni deu estar-hi.

Devant de la intolerable suspensió del tràfic marítim amb l'Amèrica, cal dopar tots les responsabilitats que càpiuen i cal també adoptar totes aquelles mesures que puguin evitar les fatals conseqüències que aquella anomalia té en reportar.

Però aquestes mesures han d'ésser estrictament orientades en un sentit de dignitat i d'absoluta justícia mirant tant cap a la misèria del poble, víctima propiciatòria de tots els torts ministerials, com cap a la insana col·lisió de les potències i de les burgesies acabalades i omnipotents.

Tot el que ara està passant amb els greus problemes de la guerra té un interès transcendental i d'una granjeat extrema.

Tot fa preveure que Espanya està escrivint el darrer capítol de la seva neutralitat.

Avant d'altres símptomes hi ha aquest del llenguatge ministerial, que és ben clar i ben catègic, que comença a tenir remors de tèmbers i de clares.

Es per això que cal que l'ambient polític es depuri fins al darrer grau, que tots els esforços sien lèts i no solament per a no entrar en la política si és possible, sinó també per a entrar-hi si això és indeclinable amb totes les garanties de consciència i de maternitat.

Com més crítica són els moments més deu tenen els polítics de presentar-se nets i capaçs davant del poble.

EL PROBLEMA EMIGRATORI

Ahí feiem remarcar la importància que per a Espanya té el problema emigratori i avui al presentar les anomalies del problema emigratori a Espanya, podríem glosar molt llargament alguns dels punts principals del desdusit article, car sempre després dels seus prolífics i adreue lluminosos estudis s'arriba a la eterna conclusió de que el problema emigratori és un problema de colonització en tots els ordres.

Es debades que hi hagi gent més ignara que dolenta, que protegui amb epòsses aleccionables científiques, trobar la raó d'aquesta inabarcable emigració, en les característiques de la nostra etnologia, en les característiques de la nostra capacitat vici de massa.

En la major part dels casos, en gairebé totes les coses es passen altrament, oïent a causes molt diferents que aquelles de la fantasia i de l'imaginació. Mes que el «vellotino de oro», és la «conditilla» que aquí se'ls regala el que van a cercar els nostres emigrants a l'altre costat.

Mes que una qüestió de psicologia la corrent emigratori obedi a un impuls fisiològic. Mes que l'any d'enquirir-se el desig de no morir de gana! que empeny als paçosos i als pobres a emigrar a l'altre costat.

Ara amb motiu de la guerra mundial aquestes característiques emigratòries que acabem de consignar es revelen encara amb més relleu.

En efecte la corrent ha canviat de curs, enlloc dels transatlàntics, són els vagons el que s'omple de cara proletària, no és l'Amèrica la meta final, sinó l'altre costat de la frontera, a la frontera de la guerra, a la frontera de la misèria, a la frontera de la mort.

No és pas el perill dels submarins el que retreu als nostres emigrants del viatge a Amèrica.

El nostre treballador s'en va a França on no hi ha pas o ni terribles incoherències, sino molts horors i adreue perills de mort. Sols en la regió parisenca hi ha descomens milers d'hispanics, a Londres s'acumulen als ciutadans molt comeditant en el llenguatge en certs indrets públics, car els camarers i els dependents de barberia, són gairebé tots neutres.

La emigració ultra continental ha minvat en gran manera.

Aquesta és la característica que ens frapa, llegint la memòria del darrer exercici del Consell Superior d'Emigració.

El dia 14 d'agost de 1917, amb la publicació que comparant el darrer trimestre de 1917, amb el mateix període de l'any anterior, en què de costum s'accentua notablement el flux emigratori en la península, poden remarcar-se les següents diferències, en menys pel 1917: setembre, 1425; octubre, 4563; novembre, 3041; i desembre, 4331. Tingut en compte que durant els mesos que venim de citar tenen lloc a Cuba i a l'Argentina les últimes inscripcions que te anunciades de molts expositors de províncies, prorroga el temps d'admissió d'expositors fins al pròxim dia 10 d'abril.

Totes les nostres i productes per a les instal·lacions hauran d'enllocar-se amb l'adopció necessària per a que estiguin en poder de la Direcció general. Aple, 22, abans del 15 del corrent mes, a fi de procedir a la seva col·locació en els corresponents emplaçaments i vitrines reservats.

En aquesta oportuna manifestació industrial i comercial tindran brillant representació tots els rams de la producció i del treball nacional amb molt atractives instal·lacions de mostres i especialitats, i en gran manera cridarà l'atenció la secció d'invenccions modernes, en la qual figuraran molt enginyoses i pràctiques creacions industrials i científiques.

El nostre neutralisme no ens ha servit ni per a guardar a casa als germans, per a assegurar un tros de pa als que treballen en condicions duríssimes, per a assegurar una mica de treball a tots els que necessiten per a no morir.

Una causa d'això, està passant a Espanya la anomalia extraordinària de trobar-se amb un contingent immens dels seus fills fora del territori, treballant en profit d'altres, quan la nació es troba més necessitada del concurs de totes les energies.

Si una política reconstruïda s'hagués iniciat entre nosaltres, tots aquets homes dispersos, pot ser els millors de cada ofe, que guesien treballar a l'altre costat de la frontera, enlloc de la patria o al menys per a remeiar la carència que en tots els ordres es fa sentir.

De l'extremadura, de Múrcia, de Galícia, de Andalusia, de tot arreu d'Espanya foren innumbrables les riqueses que s'en portarien, amb un aprofitament intens de totes les energies i tot els recursos del treball, de la tècnica de les ensenyances.

Moltes d'aquestes matèries primes que tant ens manquen i que en tant mala postura ens posem, s'haurien pogut recollir del nostre mateix sol, en ves de pidolar a fora a risc d'agryu i ríoteries, i a costa de molts d'ispèndis.

Es vergonyós veure com tot s'ha encarrir per que tot ens ve de l'estranger. D'aquesta matèria pòssim parlar en l'establir les nostres poblacions emigratòries.

El sopar que la Colònia Francesa de Barcelona i la societat d'Amics de França oferint diumenge que ve, al senyor Consol general de França, amb motiu d'haver estat nomenat ministre plenipotenciari de l'Argentina, és un homenatge rendit a la nació que tan plomàtic a l'ensenyar entre nosaltres durant quatre anys.

Ha seguit nombrosa la demanda de targetes per a assistir al sopar, tan en l'hostatge del Circol francès (Ronda de Sant Pere, 2), com al dels Amics de França (Ronda de Sant Pere, 13), on pocen dirigir-se els socis que designin pendre part en l'homenatge.

Tenint en compte la limitació del nombre de coberts aconsellam a tots els francòfils que s'inscriguin sense perdre temps, abans de la nit del divendres que ve en que es tancarà la llista de les inscripcions.

Per la llibertat dels presos

El telegraf ens ha portat la nova de que el ministre de Gràcia i Justícia ha ultimad el decret d'amnistia i que aquest ha sigut aprovat pel Consell de ministres. I prou. Ara falta que aquest sigui presentat a les Corts i aprovat.

An els diputats d'esquerra, toca ara obligar al Govern a que l'amnistia sigui desseguida us fer. Tant aviat com el Congrés estigui constituït, lo primer que deu aprovar-se és la primera feina a fer es aprovar l'amnistia per a donar desseguida la llibertat als homes que no han comés altre delictes que creure amb la virtualitat de les seves idees.

Si en les Corts passades un sol diputat va ésser prou per a impossibilitar la tasca dels diputats, creiem que les sessions de la present legislatura tindran la longevitat necessària per a portar a cap els que'l Govern n'ha dit els seus propòsits.

No hi ha que dubtar que si s'optadament es tanquessin les Corts difícilment es donaria la llibertat als homes que jaucen en l'eragstia per delictes polítics i socials. A més cal tenir present que'n Maura, personalment ha sigut enemic de tota mena d'amnisties que inclou la declaració infinites vegades que per aquests delictes no hi deu haver clemència.

Repetim, doncs, que és feina a fer per part dels diputats d'esquerra, que el poble que els elegí, que és el mateix poble que un jorn s'acabà escramant demanant la llibertat dels presos, així ho espera.

Que compleixin, doncs, com a homes.

El nostre treballador s'en va a França on no hi ha pas o ni terribles incoherències, sino molts horors i adreue perills de mort. Sols en la regió parisenca hi ha descomens milers d'hispanics, a Londres s'acumulen als ciutadans molt comeditant en el llenguatge en certs indrets públics, car els camarers i els dependents de barberia, són gairebé tots neutres.

La emigració ultra continental ha minvat en gran manera.

Aquesta és la característica que ens frapa, llegint la memòria del darrer exercici del Consell Superior d'Emigració.

El dia 14 d'agost de 1917, amb la publicació que comparant el darrer trimestre de 1917, amb el mateix període de l'any anterior, en què de costum s'accentua notablement el flux emigratori en la península, poden remarcar-se les següents diferències, en menys pel 1917: setembre, 1425; octubre, 4563; novembre, 3041; i desembre, 4331. Tingut en compte que durant els mesos que venim de citar tenen lloc a Cuba i a l'Argentina les últimes inscripcions que te anunciades de molts expositors de províncies, prorroga el temps d'admissió d'expositors fins al pròxim dia 10 d'abril.

Totes les nostres i productes per a les instal·lacions hauran d'enllocar-se amb l'adopció necessària per a que estiguin en poder de la Direcció general. Aple, 22, abans del 15 del corrent mes, a fi de procedir a la seva col·locació en els corresponents emplaçaments i vitrines reservats.

En aquesta oportuna manifestació industrial i comercial tindran brillant representació tots els rams de la producció i del treball nacional amb molt atractives instal·lacions de mostres i especialitats, i en gran manera cridarà l'atenció la secció d'invenccions modernes, en la qual figuraran molt enginyoses i pràctiques creacions industrials i científiques.

El nostre neutralisme no ens ha servit ni per a guardar a casa als germans, per a assegurar un tros de pa als que treballen en condicions duríssimes, per a assegurar una mica de treball a tots els que necessiten per a no morir.

Una causa d'això, està passant a Espanya la anomalia extraordinària de trobar-se amb un contingent immens dels seus fills fora del territori, treballant en profit d'altres, quan la nació es troba més necessitada del concurs de totes les energies.

Si una política reconstruïda s'hagués iniciat entre nosaltres, tots aquets homes dispersos, pot ser els millors de cada ofe, que guesien treballar a l'altre costat de la frontera, enlloc de la patria o al menys per a remeiar la carència que en tots els ordres es fa sentir.

De l'extremadura, de Múrcia, de Galícia, de Andalusia, de tot arreu d'Espanya foren innumbrables les riqueses que s'en portarien, amb un aprofitament intens de totes les energies i tot els recursos del treball, de la tècnica de les ensenyances.

Moltes d'aquestes matèries primes que tant ens manquen i que en tant mala postura ens posem, s'haurien pogut recollir del nostre mateix sol, en ves de pidolar a fora a risc d'agryu i ríoteries, i a costa de molts d'ispèndis.

Es vergonyós veure com tot s'ha encarrir per que tot ens ve de l'estranger. D'aquesta matèria pòssim parlar en l'establir les nostres poblacions emigratòries.

El sopar que la Colònia Francesa de Barcelona i la societat d'Amics de França oferint diumenge que ve, al senyor Consol general de França, amb motiu d'haver estat nomenat ministre plenipotenciari de l'Argentina, és un homenatge rendit a la nació que tan plomàtic a l'ensenyar entre nosaltres durant quatre anys.

Ha seguit nombrosa la demanda de targetes per a assistir al sopar, tan en l'hostatge del Circol francès (Ronda de Sant Pere, 2), com al dels Amics de França (Ronda de Sant Pere, 13), on pocen dirigir-se els socis que designin pendre part en l'homenatge.

Tenint en compte la limitació del nombre de coberts aconsellam a tots els francòfils que s'inscriguin sense perdre temps, abans de la nit del divendres que ve en que es tancarà la llista de les inscripcions.

Junta Local de Reformes Socials

Es reuní la Junta Local de Reformes Socials a la Sala de Cent, per a la proclamació de candidats a Jurats obrers del Tribunal Industrial i del Consell de Conciliació i Arbitraje.

El president accidental senyor Martí i Ventosa invita a que es presentessin les propostes de candidats, presentant-se'n una de 35 candidats, subscrita per 39 presidents de societats obreres.

Feta la confrontació de la proposta amb relació a les Societats obreres legalment constituïdes, el president, de conformitat amb l'article 29 de la Llei electoral, declarà proclamats Jurats, definitivament, els senyors següents:

Guillem Bruguera Bartoli, Jaume Gallifa Vallbre, Blai Ubeda Reig, Lluís Redondo Roselló, Ramon Tubau Calveras, Bautista Cavaller Clarà, Manuel Díaz Garcia, Pere Corbi Torregrossa, Salvador González Bartomeu, Bonaventura Asensio Capillo, Juli H. Ardila Borjas, Cristóbal Rodríguez Cardenas, Joan Enx Millet, Enric Villaplana Garcia, Josep Sans Sana, Ramon Canellas March, Enric Llorens Salvador, Melchor Florio Cereñuela, Miguel Llovet Sala, Dionís Garcia Solé, Josep A. Galland Dorronsoro, Josep Giró Bana, Josep Martí Ribas, Francesc Pimes Mestres, Joan Vidal Ribas, Francesc Gómez Lasso, Emili Castells Buera, Lluís Andreu Canals, Vicents Viuro Cabré, Agustí Caballer Clarà, Francesc Martí Durán, Josep Canut Franch, Sebastià Canals Ribá, Antoni Marzo Sepúlveda, Joaquim Busquets Ribas.

No hi ha que dubtar que si s'optadament es tanquessin les Corts difícilment es donaria la llibertat als homes que jaucen en l'eragstia per delictes polítics i socials. A més cal tenir present que'n Maura, personalment ha sigut enemic de tota mena d'amnisties que inclou la declaració infinites vegades que per aquests delictes no hi deu haver clemència.

Repetim, doncs, que és feina a fer per part dels diputats d'esquerra, que el poble que els elegí, que és el mateix poble que un jorn s'acabà escramant demanant la llibertat dels presos, així ho espera.

Que compleixin, doncs, com a homes.

La emigració ultra continental ha minvat en gran manera.

Aquesta és la característica que ens frapa, llegint la memòria del darrer exercici del Consell Superior d'Emigració.

El dia 14 d'agost de 1917, amb la publicació que comparant el darrer trimestre de 1917, amb el mateix període de l'any anterior, en què de costum s'accentua notablement el flux emigratori en la península, poden remarcar-se les següents diferències, en menys pel 1917: setembre, 1425; octubre, 4563; novembre, 3041; i desembre, 4331. Tingut en compte que durant els mesos que venim de citar tenen lloc a Cuba i a l'Argentina les últimes inscripcions que te anunciades de molts expositors de províncies, prorroga el temps d'admissió d'expositors fins al pròxim dia 10 d'abril.

Totes les nostres i productes per a les instal·lacions hauran d'enllocar-se amb l'adopció necessària per a que estiguin en poder de la Direcció general. Aple, 22, abans del 15 del corrent mes, a fi de procedir a la seva col·locació en els corresponents emplaçaments i vitrines reservats.

En aquesta oportuna manifestació industrial i comercial tindran brillant representació tots els rams de la producció i del treball nacional amb molt atractives instal·lacions de mostres i especialitats, i en gran manera cridarà l'atenció la secció d'invenccions modernes, en la qual figuraran molt enginyoses i pràctiques creacions industrials i científiques.

El nostre neutralisme no ens ha servit ni per a guardar a casa als germans, per a assegurar un tros de pa als que treballen en condicions duríssimes, per a assegurar una mica de treball a tots els que necessiten per a no morir.

Una causa d'això, està passant a Espanya la anomalia extraordinària de trobar-se amb un contingent immens dels seus fills fora del territori, treballant en profit d'altres, quan la nació es troba més necessitada del concurs de totes les energies.

Si una política reconstruïda s'hagués iniciat entre nosaltres, tots aquets homes dispersos, pot ser els millors de cada ofe, que guesien treballar a l'altre costat de la frontera, enlloc de la patria o al menys per a remeiar la carència que en tots els ordres es fa sentir.

De l'extremadura, de Múrcia, de Galícia, de Andalusia, de tot arreu d'Espanya foren innumbrables les riqueses que s'en portarien, amb un aprofitament intens de totes les energies i tot els recursos del treball, de la tècnica de les ensenyances.

Moltes d'aquestes matèries primes que tant ens manquen i que en tant mala postura ens posem, s'haurien pogut recollir del nostre mateix sol, en ves de pidolar a fora a risc d'agryu i ríoteries, i a costa de molts d'ispèndis.

Es vergonyós veure com tot s'ha encarrir per que tot ens ve de l'estranger. D'aquesta matèria pòssim parlar en l'establir les nostres poblacions emigratòries.

El sopar que la Colònia Francesa de Barcelona i la societat d'Amics de França oferint diumenge que ve, al senyor Consol general de França, amb motiu d'haver estat nomenat ministre plenipotenciari de l'Argentina, és un homenatge rendit a la nació que tan plomàtic a l'ensenyar entre nosaltres durant quatre anys.

Ha seguit nombrosa la demanda de targetes per a assistir al sopar, tan en l'hostatge del Circol francès (Ronda de Sant Pere, 2), com al dels Amics de França (Ronda de Sant Pere, 13), on pocen dirigir-se els socis que designin pendre part en l'homenatge.

Tenint en compte la limitació del nombre de coberts aconsellam a tots els francòfils que s'inscriguin sense perdre temps, abans de la nit del divendres que ve en que es tancarà la llista de les inscripcions.

Contra'l monopoli de les carns

Comensa la mala acció

Ha estat presentada al Capità general la següent instància:

«Excmo. señor:
Los suscritos, abastecedores de carnes de buey y ternera establecidos en esta ciudad, a V. E. acudimos y atentamente exponen:
Que el día seis del finido mes de marzo, el Excmo. Ayuntamiento de nuestra ciudad acordó municipalizar (con electivo monopolio) el abastecimiento de carnes de buey y ternera, otorgando la exclusiva, para la venta al por mayor, a un titulado Gremio de Ta-bloreros.

Dejando aparte las infracciones legales que entraña dicho acuerdo, contra el cual los suscritos recurrimos en su día, precisa hacer constar que el nuevo régimen no se halla todavía en vigor, ya que, aun cuando se manifestó repetidamente en pleno Consistorio, al discurrir el proyecto, que su aprobación e inmediata implantación era de urgencia máxima, el Ayuntamiento ha dejado transcurrir cerca de un mes sin cursar al Gobierno civil la oportuna solicitud para obtener la extensión de la subasta. Tan incomprensible como no sólo coloca a los suscritos en situación de embarazosa interinidad, sino que da margen a una serie de graves conflictos.

Uno de ellos se ha presentado con caracteres bien agudos por cierto.

Dos de los tres o cuatro abastecedores interesados en el proyectado monopolio, no se hallan sin ganudo, por haber, según se dice públicamente en el matadero, suspendido compras. Esto, y las tendenciosas especies propagadas por los directores de la entidad, que aspira a monopolizar el negocio, ha originado una reciente orden de la Alcaldía, por virtud de la cual, en lo sucesivo, toda la carne de las reses bovinas o a se sacrifican en los Mataderos de esta ciudad debe ser repartida por sorteo entre los tabloreros.

Como se comprende, los infrascritos, que no pueden tolerar intromisiones en su negocio, y que por otra parte tienen el deber de entregar a sus respectivos corrales, y no a otros distintos, la parte de matanza o cantidad de carne proporcionada al depósito de garantía que cada uno de aquellos tiene constituido, se ven precisados a abstenerse de sacrificar sus reses en esta ciudad, interin subsista la referida orden del Excelentísimo señor Alcalde.

Mas con el ánimo de evitar que en Barcelona se carezca de la carne necesaria para el consumo público, los suscritos, por mientras no quede sin efecto la repetida disposición de la Alcaldía, ofrecen vender a V. E. las reses en vivo de que disponen, las cuales cedrán al precio de coste, o

